न तथा तेन तप्यामि यथा राजंस्त्वयाऽद्य वै । शृणु चेदं वचो मह्यं सत्येन वदतः प्रभो । २६६०
इष्टापूर्त्तेन दानेन धर्म्मेण सुकृतेन च । अद्याहं सर्व्वपाञ्चालान् वासुदेवस्य पश्यतः ।
सर्व्वोपायैर्हि नेष्यामि प्रेतराजनिवेशनं । अनुज्ञान्तु महाराज भवान्मे दातुमर्हति ।
इति श्रुत्वा तु वचनं द्रोणपुत्रस्य कौरवः । मनसः प्रीतिजननं कृपं वचनमब्रवीत् ।
आचार्य्य शीघ्रं कलसं जलपूर्णं समानय । स तद्वचनमाज्ञाय राज्ञो ब्राह्मणसत्तमः ।
कलसं पूर्णमादाय राज्ञोऽन्तिकमुपागमत् । तमब्रवीन्महाराज पुत्रस्तव विशाम्पते । २६६५
ममाज्ञया द्विजश्रेष्ठ द्रोणपुत्रोऽभिषिच्यतां । सैनापत्येन भद्रन्ते मम चेदिच्छसि प्रियं ।
राज्ञो नियोगाद्योद्धव्यं ब्राह्मणेन विशेषतः । वर्त्तता क्षत्रधर्म्मेण ह्येवं धर्म्मविदो विदुः ।
राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा कृपः शारद्वतस्ततः । द्रौणिं राज्ञो नियोगेन सैनापत्येऽभ्यसेचयत् ।
सोऽभिषिक्तो महाराज परिष्वज्य नृपोत्तमं । प्रययौ सिंहनादेन दिशः सर्व्वा विनादयन् ।
दुर्य्योधनोऽपि राजेन्द्र शोणितेन परिप्लुतः । तां निशां प्रतिपेदेऽथ सर्व्वभूतभयावहां । २६७०
अपक्रम्य तु ते तूर्णं तस्मादायोधनान्नृप । शोकसंविग्नमनसश्चिन्ताध्यानपराऽभवन् ।
इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि गदायुद्धपर्व्वणि अश्वत्थामसैनापत्याभिषेके षट्षष्टोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

॥ समाप्तञ्चेदं शल्यपर्व्व ॥